

Prolog

Bože, bože! Bože, bože! Já jistě přijdu pozdě, zpívala jsem si pro sebe jako Bílý králík v Alence v říši divů, a přitom jsem co nejrychleji šla, či spíše běžela dlouhou ulicí. Jako by se proti mně všechno spiklo, abych se nedostala včas do Havantu k Josephovi: nerudný člověk venčící své nevychované teriéry na nesmyslně dlouhých vodítkách, o něž jsem málem zakopla; kolony aut vyjíždějících z Portsmouthu, kvůli nimž jsem se zasekla snad u každého červeného světla; skutečnost, že se nikde v blízkosti nedá zaparkovat.

Zoufale jsem se snažila, aby se mé zpoždění ještě víc neprotáhlo, protože Joseph nesnášel nedochvilnost. Ta byla hodně vysoko na jeho výčtu prohřešků. Věděla jsem, že mi bude říkat, že jsem měla vyjet dřív, ale já si byla jistá, že mám času dost.

Vzala jsem si sice střevice na nízkých podpatcích, ale nebylo to moc platné. Jsou to takové ty záludné boty, o kterých si myslíte, že jsou prakticky ploché, ale jen do okamžiku, kdy někam spěcháte a zjistíte, jak v nich klopýtáte. Měla jsem si vzít nějaké extravagantní boty na jehlách – aspoň bych vypadala sexy.

Konečně jsem dorazila k Josephovu domu a zazvonila. Když mi šel otevřít, zahlédla jsem jeho siluetu v matném skle dveří, a přestože jsme spolu byli už víc než rok, rozbušilo se mi srdce. Neklamné znamení, že je to láska.

„Á, ahoj. No konečně,“ řekl ve dveřích.

„Hrozně mě to mrzí,“ stoupla jsem si na špičky, abych ho políbila a odčinila tak své zpoždění. „Byla jsem u kadeřnice, potom jsem se stavila v lahůdkářství pro nějaké zákusky a dostala jsem se do hrozné dopravní zácpy. A navíc nebylo kde zaparkovat.“

Prošla jsem kolem něho, shodila boty, abych podpatky nepoškrábala dřevěnou podlahu, a zamířila jsem do kuchyně. Tašku s nákupem, kterou jsem přinesla, jsem odložila na dlouhý dubový stůl. Rozhlédla jsem se po kuchyni – připadalo mi, že něco není v pořádku. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že je tu chladno a ticho, což je divné, protože Joseph měl připravovat večeři.

„Říkal jsem si, že s vařením počkám, až přijdeš,“ ozval se za mnou, jako by mi četl myšlenky. Šel k dřezu a pečlivě si umyl ruce jako nějaký chirurg. Můj žaludek si oddechl, že se může těšit na jídlo. Umírala jsem hladu. „Koupil jsem jenom nějaké těstoviny a omáčku.“

Trochu mi poklesla nálada. Ne že bych čekala, že se z něj přes noc stane James Martin, ale když navrhoval, že dnes večer uvaří, představovala jsem si, jak se láskyplně otáčí kolem plotny. V sobotu večer vždycky chodíme na večeři do nějaké luxusní restaurace, kde vám naservírují porce jako pro střízlíka, a já jsem se celý den těšila, že si konečně pořádně pochutnám na domácím jídle. A nemyslela jsem tím zrovna špagety s omáčkou. Věděla jsem, že to budou čerstvé těstoviny a omáčka z Markse & Spencera, protože Joseph je trochu snob, co se týče nakupování v supermarketech, ale stejně.

Naštěstí jsem pro jistotu koupila cheesecake, jinak by to opravdu byla katastrofa.

Snažila jsem se nedat najevo zklamání a přivinula jsem se k němu. Nic mi tak nespraví náladu jako políbení a objetí. Joseph mi objetí oplatil a já vdechla vůni jeho vody po holení.

„Tak jak se ti líbí můj nový účes?“ zeptala jsem se a v záklonu jsem si prohrábla dlouhé vlasy.

„Hodně sis je nechala zkrátit?“ Přimhouřil oči, jako by se chtěl podívat, co jsem se svými vlasy provedla. Možná dobře neviděl, protože jsem u něho stála moc blízko. Anebo je to prostě typický mužský, který by si ničeho nevšiml, ani kdybych se dala ostříhat dohola.

„Asi tak o centimetr,“ odpověděla jsem a zatřepala hlavou.

Na jeho obranu musím říct, že mám opravdu hodně dlouhé vlasy a centimetr skoro není znát, byly ale krásně lesklé a nadýchané, tak jak to dokáže jediné dobrá kadeřnice.

„Vypadají dobře,“ řekl a odtáhl se ode mne.

Vzala jsem to jako pokyn, abych vybalila nákup. Vyndala jsem cheesecake a dala ho do chladničky. A přesně, jak jsem si myslela, na horní polici jsou tagliatelle a omáčka od M&S. Je vidět, že mám svého chlapce přechteného.

„Chceš něco k pití?“ zeptal se a otočil se k baru.

Připadal mi trochu nemluvný a přemýšlela jsem, jestli se nezlobí kvůli tomu, že jsem přišla pozdě, ale tmavé kruhy kolem očí svědčily spíš o stresu. Asi celé odpoledne pracoval. Poslední dobou byl pod velkým tlakem a hodně ponocoval.

Snad mu příjemný, společně strávený večer pomůže trochu se uvolnit. Mohla bych mu udělat svou osvědčenou masáž, nebo ještě raději dát si v jeho úžasné starožitné viktoriánské vaně na nožičkách společnou bublinkovou koupel při svíčkách a se sklenkou vína jako ve filmu.

„Zpátky na zem, Abi. Sklenku vína?“ zeptal se ještě jednou a vytrhl mě z mých fantastických představ, v nichž na sobě neměl nic než vousy z mýdlové pěny.

„Ano, to by bylo prima. Koupila jsem lahev Chianti,“ vyťáhla jsem lahev z tašky a přečetla etiketu.

„Vyslovuje se to kí-anti,“ opravil mě s dokonalou artikulací. Trochu jsem se začervenala. „No jasně. Spletlo mě to ‚ch‘ – víš, jako v tom indickém ‚chai‘.“

Laškovně mě za mou školáckou chybu plácl přes zadek utěrkou, kterou držel v ruce, a vzal mi lahev z ruky.

Než jsem se seznámila s Josephem, myslela jsem, že vína jsou prostě červená, bílá a rosé. Pomalu se pokoušel doplnit mé vzdělání. Tohle *Kíanti* jsem koupila jen proto, že bylo ve slevě a vyhrálo nějakou vinařskou cenu.

„Vypadá to jako dobrý ročník,“ prohlížel si lahev předtím, než vytáhl zátku svou profesionální vývrtkou, se kterou já si nikdy nevím rady.

Byla jsem ráda, že víno každopádně aspoň otevřel, což znamená, že etiketa byla schválena, a usedla jsem se ke stolu.

„Tak jsem přemýšlela,“ řekla jsem, abych ho trochu rozveselila, „o našem výročí příští měsíc. Myslela jsem, že bychom třeba mohli jet někam na víkend. Víš, do nějakého venkovského hotelu, nebo do lázní, nebo do některého zajímavého města, třeba do Bathu nebo do Yorku.“

Snažila jsem se o konverzační tón, jako by nešlo o nic mimořádného, a ne o to jediné, nač jsem nepřetržitě myslela od té doby, co mě to minulý týden napadlo.

„Který je to den?“

„Který den?“ vyjekla jsem až příliš rychle.

Byla jsem v šoku z toho, že to nevěděl, ale známe přece muže, jak jsou nemožní a nejsou schopní si takové věci pamatovat.

„Dvacátého března.“

„Á, hm... to je víkend, kdy má matka narozeniny a přijede moje sestra. Myslím, že někam jdeme na nedělní oběd.“

„To chápu,“ snažila jsem se, aby to neznělo přespříliš zklamane.

Bylo to naše první výročí a hrozně jsem se na ně těšila. Byl to nejdelší vztah, jaký jsem kdy měla, a chtěla jsem si to trochu užít. Už jsem pro něj našla perfektní dárek a vyrobila originální přání s naší fotografií.

„Jo. Mrzí mě to,“ pokrčil rameny.

Trvalo mi celou minutu, než jsem si uvědomila, že nenavrhl, abych s ním šla na nedělní oběd s jeho rodinou, se kterou jsem se vlastně ještě nikdy nesetkala, nebo abychom si někam zajeli o některém jiném víkendu.

Ani to mě neodradilo, a aniž bych si všímala varovných příznaků, snažila jsem se dál.

„Což takhle jeden den ve wellness centru?“

Už jsem si nás představovala ve sladěných huňatých koupacích pláštích. Když jsem zvedla zrak, viděla jsem, že je soustředěný na otevírání lahve s vínem, jako by na tom závisel jeho život. „Nebo bychom mohli dělat to, co děláme normálně, třeba jít na večeři... nebo jen tak na drink,“ dodala jsem, neschopná se té myšlenky vzdát, ale můj hlas byl stále slabší.

Zátka vyskočila s mlaskavým zvukem, který ještě zdůraznil ticho, jež nastalo v místnosti. Pozorovala jsem ho, jak s kamennou tváří přelévá víno do karafy.

„Nebo nemusíme dělat vůbec nic. Je to jen výročí. Nic světoborného,“ hlesla jsem a přála si, abych s tím vůbec nezačala.

„Abi,“ řekl. Obrátil se ke mně a opřel se o příborník v póze, která mě vzrušila, i když pro to právě teď nebyl důvod. „Musíme si promluvit.“

Kapitola 1

Tři týdny, šest dnů a nepočítaně hodin od chvíle, kdy mi moje životní láska krutě šlápla na srdce.

Vzhlédla jsem k obřím hodinám na stěně kanceláře a zdálo se mi, že ukazují čtyři hodiny. Musím to hned zkontrolovat na počítači, abych se ujistila, že jsem se nespletla. *Čtyři hodiny?* Jak se to stalo? Podařilo se mi přežít sedm hodin v práci, aniž jsem prolila jedinou slzu. No dobře, tak *skoro* jedinou slzu, ale to, jak jsem se rozbředla na toaletě, vlastně neplatí, protože to bylo v polední přestávce.

Vím, že moje nadšení z toho, že jsem přežila jeden den v práci, zní trochu pateticky – většina normálních lidí to tak má dennodenně –, ale tohle byl první den, kdy jsem se odvážila jít do kanceláře od té doby, co mi Joseph před měsícem dal v ale.

Naštěstí pracuju jako grafická designérka v progresivní marketingové agentuře, jejíž šéf je přesvědčený, že občasná práce z domova podněcuje kreativitu. Nemůžu říct, že v posledních týdnech podnítila tu moji, ale mohla jsem si aspoň dopřát pořádnou dávku melancholie. Nedokázala jsem se přimět ani k tomu, abych se vyloupla ze svého umolousaného pyžama, natož abych prováděla takové každodenní úkony, jako je sprchování či mytí

vlasů. Jak zvládají denně chodit do práce lidé se zlomeným srdcem, kteří nemůžou pracovat z domova, to nechápu.

Ale kupodivu jsem tu, v čerstvě vypraném oblečení a s umytými vlasy, a ač jsem tomu nevěřila, vydržela jsem celých sedm hodin.

Nerada to přiznávám, ale moje nejlepší kamarádka Sian měla pravdu, když říkala, že mi to udělá dobře. Ne že bych to před ní připustila. To bych to pak měla na talíři pořádku.

Ráda bych řekla, že jsem se vrátila do práce z vlastního popudu; že jsem se jednoho dne probudila o krok blíže tomu, překonat zklamání, protože mi moje životní láska z ničeho nic dala kopačky. Ale ve skutečnosti to bylo tak, že můj šéf mi dal zcela jasně najevo, že nejenom moje práce, abych ho citovala, „upadá“, ale navíc to byl právě den, kdy měl celý tým agentury pózovat pro firemní fotografie. Tedy den, kterého se hrozím i za normálních okolností, natož když mám opuchlé a červené oči z toho, jak jsem celé týdny probežela.

„Jsi na radě, Abi,“ zavolal Rick, můj šéf, když šel kolem mého psacího stolu.

„Prima,“ zamumlala jsem s předstíraným nadšením. Celý den jsem poslouchala jekot a vráskot z vestibulu, což rozhodně nepřispělo k tomu, aby se zmírnily moje neblahé obavy.

Rick nemá rád oficiálně vypadající fotografie a pokaždé chce, aby obrázky na našich webových stránkách byly aktuální a zároveň naznačovaly, že práce v naší agentuře je ta největší legrace pod sluncem.

Letos překonal sám sebe. Nejdřív jsem myslela, že to je aprílový žert, ale ukázalo se, že to myslí smrtelně vážně. Ve vestibulu dal nainstalovat trampolínu – takovou, jaká hyzdí zahradu u každého domu, kde mají děti. Za trampolínu pověsil zelené promítací plátno z našeho ateliéru a měl představu, že všichni

budeme jako u vytržení poskakovat na pozadí jasně modré letní oblohy, která bude nafocena dodatečně.

Mám neskutečný strach z výšek a už jen z pomýšlení, že budu hopsat nahoru a dolů na trampolíně, se mi svíral žaludek.

„Jestli chceš, můžeš sejít dolů a podívat se na Gilese, a až s ním Seb skončí, můžeš rovnou skočit na trampolínu.“

Přikývla jsem a vstala, abych ho následovala do vestibulu, který máme společný s šesti dalšími firmami. Jako by nestačilo, že se budu třást strachy a ztrapním se před vlastními kolegy, hemžil se tam dav dalších lidí, kteří budou svědky té katastrofy.

„Musím říct, že jsem rád, že ses vrátila, Abi. Je mi líto, že jsme se museli odhodlat k napsání formálního dopisu,“ řekl Rick. Mávl rukou, jako by naznačoval, že nic moc neznamená, že jsem dostala dopis, v kterém mi v podstatě sděloval, že se musím vzpamatovat a ukázat se v kanceláři, nebo mě čeká disciplinární řízení – dopis, který mě vyděsil k smrti. „Víš, jak je to dneska s personální politikou; všechno musí mít oficiální punc.“

„To je v pořádku, opravdu. Stejně už bylo načase, abych se vrátila do kanceláře.“

Byl to tenkrát, co se týče pošty, můj nejhorší den, protože přišel nejenom onen dopis od personálního oddělení, ale kromě toho mi napsala moje realitní kancelář, že mi od příštího měsíce zvyšují nájem. To byl další impuls, abych se vrátila, protože víc než kdy jindy si teď nemůžu dovolit přijít o zaměstnání.

Sešli jsme širokým bílým kruhovým schodištěm, které se točilo kolem vestibulu, a když jsem zahlédla trampolínu, na níž radostně poskakoval můj kolega Giles, začal se mi zrychlovat puls.

„Bude skvělé mít tyhle fotky na webových stránkách,“ pochvaloval si Rick, „pro případ, že se lidi od Spinnaker Toweru začnou zajímat o naši firmu.“